

og ogsaa i Ministeriet, om man ikke alligevel skulde lade § 2, 2det Stykke, blive staaende, og man blev enig om at gøre det.

Den ærede Ordfører havde derefter, tror jeg, ingen Bemærkninger at gøre vedrørende Lovforslagets Affattelse før med Hensyn til § 6. Han sagde, at det i § 6 omhandlede Tilhold burde formentlig gives af Domstolene — saaledes forstod jeg den ærede Ordfører. Nej, det er vist heller ikke rigtigt, thi Domstolene kan ifølge § 1 give Anvisning paa Opholdssted eller udstede Forbud imod Ophold paa bestemte Steder o. s. v., Domstolene er forsaavidt frit stillede. Det, der manglede, var netop, at man uden at anlægge egentlig Sag, saaledes som ogsaa Straffelovskommissionens Udkast foreslaar, gav Administrationen Bemyndigelse til at meddele et saadant mindre omfattende Tilhold, som der er Tale om i § 6, saa det er med fuld Føje, at man ikke har sat Domstolene ind dér.

Endelig nævnte den ærede Ordfører, at det formentlig var en Mangel, at Ordene i § 6 om, at Bøderne skulde tilfalde Statskassen, var gaaet ud. Det var min Mening, at disse Ord, efterhaanden som Lovforslaget var blevet formuleret, som det var, kunde gaa ud, idet der ikke var nogen Tvivl om, at Loven, selv om den ikke i Formaliteten var en Straffelov, dog i Realiteten maatte betragtes som en Art Tillæg til en Straffelov og vilde blive fortolket saaledes — den ærede Ordfører var jo ikke selv i Tvivl derom —, at Bøderne tilfalder Statskassen, selv uden nogen udtrykkelig Bestemmelse derom.

Jeg tror, den ærede Ordfører har været for streng mod Landstingsudvalget, og jeg kan sige ogsaa mod Justitsministeren, som har tiltraadt den nuværende Formulering af Lovforslaget efter at have set den, om end jeg indrømmer, at der ikke har været megen Tid til det. Jeg tror altsaa, den ærede Ordfører har været for streng, men jeg takker i øvrigt baade Udvalget og Tinget, fordi man mener at kunne tiltræde Lovforslaget.

Rytter: Som den ærede Ordfører (Zahle) bemærkede, har denne Sag tidligere været her i Folketinget. Som Ordfører for det daværende Mindretal tillader jeg mig ogsaa ved denne Behandling at tage Ordet. Ved første Behandling her i Folketinget stod der et Flertal og et Mindretal overfor hinanden, og de stod temmelig skarpt overfor hinanden. Som det vil fremgaa af den Betænkning, der blev udarbejdet af Folketingsudvalget, forlangte vi fra vor Side

følgende 4 Synspunkter gjort gældende. For det første mente vi ikke, at det var heldigt, at Umyndiggørelse i Henhold til denne Lov blev lagt ind under den civilretlige Lovgivning vedrørende Umyndiggørelse, idet vi mente, at derved fik Værgen en Stilling, som han ellers ikke havde. Værgen plejer at være den paagældendes Ven, men efter dette Lovforslag fik vi et Institut indført, hvorved Værgen vilde blive den paagældendes Fjende. Derfor var vi imod Umyndiggørelse i Civilprocessens Former. Dette vort Standpunkt er nu godkendt i det foreliggende Lovforslags §§ 1 og 2.

For det andet hævdede vi, at Forslaget var alt for vidtgaende, idet det tillod at gribe ind overfor Mennesker, der aldrig nogen Sinde havde forset sig, overfor Mennesker, der ikke havde begaaet nogen strafbar Handling og ej heller havde foretaget nogen Handling, der sigtede til at foretage noget strafbart, men hvor den blotte Mistanke var nok. Vi mente, det var at gaa ud over alle Grænser. Vi krævede, at der skulde være sket noget — ikke netop, som der er blevet sagt i Agitationen, at vi krævede Forbrydelsen udført, men vi krævede, at der skulde være foretaget en Handling, som i alt Fald sigtede til det. Dette Synspunkt blev ikke godkendt her i Folketinget, men det er nu godkendt i det foreliggende Lovforslags § 1.

For det tredje krævede vi, at denne Procedure ikke skulde finde Sted i Civilprocessens Former, men i Kriminalprocessens Former, idet vi mente, at det baade for Samfundet og for den enkelte var det mest betryggende. Dette vort Synspunkt er nu godkendt i Lovforslagets § 2, og det er oven i Købet gaaet saaledes, at den højtærede Justitsminister i Landstinget udtalte, at man ogsaa faar Sagen bedre oplyst i Kriminalprocessen.

For det fjerde krævede vi, at Loven skulde tidsbegrænses; den maatte ophøre at gælde, naar en ny Straffelov traadte i Kraft. Dette vort Synspunkt er godkendt i Lovforslagets § 8.

De fire Forlangender, vi stillede op i Udvalgsbetænkningen, er nu godkendt i det foreliggende Lovforslag, og vi kan derfor ogsaa fra vor Side erklære os tilfredse med Forslaget, som det foreligger, om end vi ogsaa ligesom den ærede Ordfører og den højtærede Justitsminister har visse Indvendinger derimod. Naar det daværende Mindretals Synspunkter til sidst har sejret, tror jeg, det skyldes det holdbare i hele den Argumentation, som vi fremsatte. Det viser sig da ogsaa, at det ene Parti og nogle Med-